

A photograph of a bronze statue of a woman, Olga Yulianivna Kobylanska, standing in front of a classical building with a dome and columns. The statue is holding a book and has a dark cloak draped over her left shoulder. At the base of the statue, there are several large bouquets of flowers in various colors, including green, blue, yellow, and purple. The text 'Кобилляньська Ольга Юліанівна' is overlaid in red, italicized font across the center of the image.

*Кобилляньська
Ольга
Юліанівна*

**Народилася
Ольга Кобилянська
27 листопада 1863р.
у містечку Гура-
Гумора в Південній
Буковині в
багатодітній сім'ї
дрібного урядовця.**

Перші літературні твори О. Кобилянської, написані німецькою мовою ще без чіткого уявлення, “що значить слово “література”, припадають на початок 80-х рр. (“Гортенза, або нарис з життя однієї дівчини”, “Доля чи воля?”).

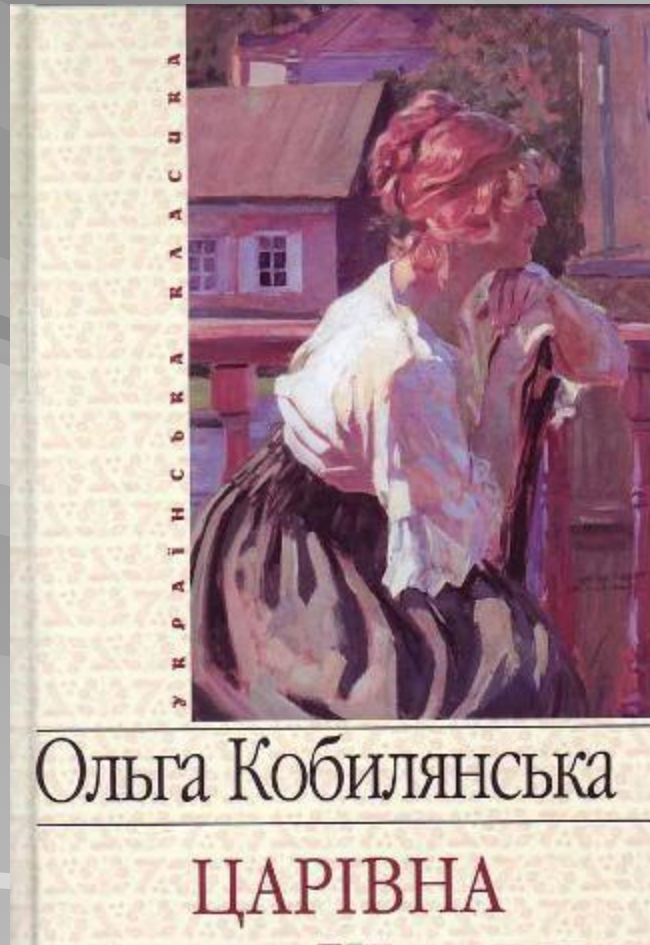
Із приїздом до Чернівців (1891) - «серця Буковинської України» - для неї відкривається новий світ, широкий і багатий для творчої праці.

Кобилянська твердо постановляє писати по-українськи. Вона переробляє німецьку повість «Вона вийшла заміж» і під заголовком «Людина» друкує її в «Зорі» 1894 р.

Ольга Кобилянська

ЛЮДИНА

Продовжуючи проблематику «Людини», повість «Царівна» (1895) свідчила про розширення світобачення письменниці, поглиблення її реалістичної манери, засобів психологічного аналізу. Надрукована повість була в газеті «Буковина» (1895) і того ж року вийшла в Чернівцях окремим виданням.

Ольга Кобилянська

ЗЕМЛЯ

Класика української літератури

У середині 90-х рр. письменниця вивчає життя селянства, чому сприяють її тісні контакти з мешканцями буковинських сіл, зокрема Димки, що згодом увійде в її творчість страшною трагедією-братовбивством ("Земля").

“Факти, що спонукали мене написати “Землю”, правдиві. Особи майже всі що до одної також із життя взяті. Я просто фізично терпіла під з'явиськом тих фактів, і коли писала, ох, як хвилями ридала!..” — згадує О.

Кобилянська в автобіографічному нарисі “Про себе саму”.

У творах Кобилянської періоду першої світової війни та часів боярсько-румунської окупації Північної Буковини з'явилися деякі нові мотиви. В оповідання письменниці ввійшла тема війни (“Юда”, “Лист засудженого вояка до своєї жінки”, “Назустріч долі” (1917), “Зійшов з розуму” (1923) та ін.)

У деяких оповіданнях та новелах післявоєнного періоду Кобилянська звернулася до відображення тих морально-етичних проблем, що стали предметом художнього аналізу в багатьох її творах, написаних у кінці 19 — на початку 20 ст. Так, мотиви «Землі» знаходять своєрідне продовження і певне поглиблення в соціально-побутовому оповіданні «Вовчиха».

Коли на Буковину знову прийшли румуни, то письменницю навіть хотіли віддати під трибунал через те, що її агітаційні радянські листи шкодили румунській державі. Ставились питання ув'язнення, проведення показового суду і, навіть, публічного розстрілу як зрадниці. Але знайшлися розумні люди, які буксували розгляд справи, даючи спокій 78-літній жінці. Кобилянська померла 21 березня 1942 року.